

behandling, jf. § 30, stk. 5, sidste pkt., bortfalder. Behovet for at fastsætte disse regler vil ikke være til stede, når der træffes en samlet afgørelse om fremtidige behandlingsudgifter. I stedet foreslås, at direktøren for Arbejdsskadestyrelsen fastsætter regler om, i hvilket omfang udgifter efter stk. 1 – 4 kan dækkes.

Til § 16

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 31.

Gældende lovs § 31, stk. 4, om midlertidige afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne foreslås flyttet til forslaget § 17, stk. 3, således at bestemmelserne om erhvervsevnetab samles.

Den gældende 2 års frist for erstatningsafgørelsen i sagen foreslås nedsat til 1 år. Der henvises til punkt 3.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Dog bevares 2 års fristen for de sager, der eventuelt skal forelægges for Erhvervs sygdomsudvalget. Det skyldes, at forelæggelsen af sagerne for Erhvervs sygdomsudvalget i sig selv forlænger sagsbehandlingen med ½ til 1 år. Det vil ikke i disse sager være muligt at træffe afgørelse inden 1 år efter skadens anmeldelse.

Nedsættelsen af fristen for erstatningsafgørelsen i sagen fra 2 år til 1 år vil indebære et forøget antal sager, hvor der vil blive truffet en midlertidig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne, når tilskadekomnes erhvervsmæssige forhold ikke er afklaret. Det skyldes, at der ikke er mulighed for at dispensere fra fristen.

Arbejdsskadestyrelsen har ved 1-års-fristens udløb mulighed for dels at træffe en egentlig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter forslaget § 17 og mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3. Træffer Arbejdsskadestyrelsen en egentlig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, kan afgørelsen genoptages efter forslaget § 42. Træffer Arbejdsskadestyrelsen en midlertidig afgørelse efter § 17, stk. 3, skal denne afgørelse genoptages enten straks eller senere.

Som foreslået i § 15, stk. 3, skal fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler fastsættes til et engangsbeløb. Det foreslås, at afgørelse herom, i lighed med afgørelse om erhvervsevnetab og varigt mén, træffes inden 1 år (2 år) fra sagens anmeldelse.

Til § 17

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 32.

Gældende lovs § 31, stk. 4, om midlertidige afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne er i justeret form indsat som nyt *stk. 3*. Herved samles bestem-

melserne om erstatning for tab af erhvervsevne i samme paragraf.

Den nye bestemmelse i *stk. 3* er i forhold til gældende lovs § 31, stk. 4, justeret, idet Arbejdsskadestyrelsen kan træffe midlertidige skønsmæssige afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne i de situationer, hvor den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret. Det er ikke længere en betingelse, at der foreligger særlige omstændigheder. Dette indebærer ikke en ændring i forhold til gældende praksis, men er alene en kodificering af gældende praksis.

Det bemærkes, at det ved Højesterets dom af 10. januar 2002, gengivet i UfR 2002, side 730, er fastslået, at det er muligt at træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne, selv om den tilskadekomne ikke har en varig nedsættelse af erhvervsevnen.

Videre fremgår det af dommen (og af Højesterets dom af 9. oktober 2002, gengivet i UfR 2003, side 47), at tabet af erhvervsevne ved en midlertidig afgørelse skal fastsættes ud fra et skøn på afgørelsestidspunktet over, hvad det aktuelt er – altså uden hensyntagen til den tilskadekomnes forventede erhvervsevne efter endt omskoling.

I Højesterets dom af 11. marts 2003 er det fastslået, at tabet af erhvervsevne til personer, som under revalidering modtager revalideringsydelse, skal fastsættes ud fra arbejdsskadesikringslovens § 32, alene med den forskel, at tidsperspektivet skal begrænses til den periode, hvori den usikkerhed, som begrundes den midlertidige afgørelse, gør sig gældende, og således uden hensyntagen til den forventede erhvervsevne efter afklaring af den foreliggende usikkerhed. Ved vurderingen af »tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde« er der derfor ikke grundlag for at tage hensyn til, at tilskadekomne er under revalidering og modtager revalideringsydelse.

Midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven er herefter begrebsmæssigt ikke det samme som midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven, hvor der forudsættes en varig nedsættelse af erhvervsevnen.

Midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven kan herefter blandt andet tilkendes, når tilskadekomne for eksempel modtager sygedagpenge eller arbejdsledighedsdagpenge. Herved kan tilskadekomne også sikres et forsørgelsesgrundlag i de situationer, hvor en afgørelse om midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne indebærer, at udbetaling af sygedagpenge ophører, jf. dagpengelovens § 22. Endvidere kan der træffes afgørelse om midler-